

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

etajul o mie

KATHARINE MCGEE

Traducere din limba engleză și note de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2017

PROLOG

Noiembrie 2118

Râsetele și muzica începuseră să se stingă la etajul o mie. Petrecerea se apropia ușor-ușor de final, când, în cele din urmă, până și cei mai gălăgioși invitați intrau împleticit în lifturi, îndreptându-se către locuințele lor de la etajele inferioare. Ferestrele din tavan și până la podea erau inundate de o beznă catifelată, cu toate că, în depărtare, soarele se înălța în tăcere, linia orizontului colorându-se în ocru, roz pal și auriu blând și strălucitor.

Și, apoi, un țipăt străpuse dintr-odată tăcerea când o fată se prăbuși spre pământ, trupul căzându-i din ce în ce mai repede prin aerul rece de dinaintea zorilor.

În doar trei minute, fata urma să se izbească de cimentul necruțător de pe East Avenue. Dar acum — cu părul care îi flutura ca un steag, cu rochia de mătase care i se lovea de rotunjimile corpului, cu buzele de un roșu aprins, înghețate într-un *O* care exprima perfect șocul —, chiar acum, în clipa aceasta, era mai frumoasă decât fusese vreodată.

Se spune că, înaintea morții, oamenii își văd viața trecându-le rapid prin fața ochilor. Dar, cum pământul se tot grăbea să o

întâmpine, fata nu putea să se gândească decât la ultimele câteva ore, la calea pe care o urmase și care se sfârșea aici.

Dacă nu ar fi vorbit cu el... Dacă nu ar fi fost atât de nesăbuită... Dacă nu ar fi urcat acolo de la bun început...

Când supraveghetorul docului îi găsi rămășițele trupului și transmise cu mâini tremurânde un raport al incidentului, nu știa decât că fata era prima persoană care căzuse din Turn, în toți cei douăzeci și cinci de ani de existență ai acestuia. Nu știa cine era ea sau cum ajunsese afară.

Nu știa dacă picase, dacă fusese împinsă sau dacă — măcinată de greutatea secretelor nerostite — hotărâse să sară.

AVERY

Cu două luni în urmă

— M-am simțit minunat în seara asta! spuse Zay Wagner când o conduse pe Avery Fuller spre ușa apartamentului luxos al familiei ei.

Fuseseră la Acvariul New York de la etajul 830 și dansaseră în strălucirea blândă a bazinelor cu pești și a chipurilor cunoscute. Nu că lui Avery îi păsa prea mult de acvariu. Dar, așa cum spunea mereu prietena ei, Eris, o petrecere e o petrecere, nu?

— Și eu.

Avery își înclină capul blond spre scanerul de rețină, iar ușa se deschise. Îi zâmbi lui Zay.

— Noapte bună!

El se întinse după mâna ei.

— Crezi că aș putea să intru? Dacă părinții tăi tot sunt plecați...

— Îmi pare rău, mormăi Avery, ascunzându-și iritarea cu un căscat prefăcut.

El căutase toată noaptea scuze ca să o atingă; ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— Sunt epuizată.

— Avery! exclamă Zay dându-i drumul la mână, făcând un pas înapoi și trecându-și degetele prin păr. Facem asta de câteva săptămâni. Măcar mă *placi*?

Avery deschise gura, apoi amuți. Nu știa ce să spună.

Ceva trecu pe chipul lui Zay — iritare? confuzie?

— Am înțeles. Ne vedem mai târziu.

Se retrase către lift, apoi se întoarse, măsurând-o încă o dată cu privirea.

— Ai fost foarte frumoasă în seara asta, adăugă el.

Ușile liftului se închiseră în urma lui cu un clic.

Avery oftă și intră în holul grandios al apartamentului ei. Înainte să vină pe lume, când Turnul era în construcție, părinții ei licitaseră agresiv ca să obțină acest loc — întregul etaj din vârf, singurul din întreaga structură care avea un foaier alcătuit din două etaje. Erau foarte mândri de acest hol, dar Avery îl ura: golul care îi făcea pașii să răsunе, oglinzile strălucitoare de pe toate suprafețele. Nu putea să se uite nicăieri fără să-și vadă reflexia.

Își scoase pantofii cu toc, lăsându-i în mijlocul holului, și se îndreptă în picioarele goale spre camera ei. Cineva urma să-i ia a doua zi, unul dintre roboți sau Sarah, dacă avea să apară la timp.

Săracul Zay. Avery chiar îl plăcea: era amuzant într-un fel gălăgios și agitat, care o făcea să râdă. Doar că nu simțea nimic atunci când se sărutau.

Dar singurul băiat pe care Avery își dorea *cu adevărat* să-l sărute era cel căruia nu ar fi putut niciodată să-i ofere un sărut.

Intră în camera ei și auzi bâzâitul discret al computerului încăperii, care se aprinse, scanându-i semnele vitale și potrivit temperatura. Un pahar de apă cu gheață apăru pe masa de lângă patul vechi cu baldachin — probabil din cauza șampaniei care încă se agita în stomacul ei gol, deși Avery nu se obosise să-l ceară. După ce Atlas plecase din oraș, ea dezactivase funcția de voce a

computerului. El alesese accentul britanic și îl numise Jenkins. În lipsa lui, era prea deprimant să stea de vorbă cu Jenkins.

Cuvintele lui Zay îi răsunară în minte. *Ai fost foarte frumoasă în seara asta.* Desigur, el încercase doar să-i facă un compliment; nu ar fi avut de unde să știe cât de mult ura Avery acel cuvânt. Toată viața ei auzise cât era de frumoasă — din partea profesorilor, a băieților și a părinților ei. Până în momentul de față, cuvântul își pierduse tot înțelesul. Atlas, fratele ei adoptat, era singurul care știa că nu trebuie să o complimenteze.

Soții Fuller încercaseră ani de zile și cheltuiseră mulți bani ca să o conceapă pe Avery. Nu era sigură cât de mult îi costase, deși presupunea că valoarea ei era un pic mai mică decât a apartamentului lor. Părinții ei, amândoi de o înălțime medie, cu înfățișare simplă și păr șaten și subțire, îl aduseseră din Elveția cu avionul pe cel mai important cercetător din lume, ca să ajute la extragerea materialului lor genetic. Undeva, printre milioanele de combinații ale ADN-urilor obișnuite, ei găsiseră unica posibilitate care îi condusese la Avery.

Uneori, se întreba cum ar fi arătat dacă părinții ei ar fi conceput-o pe cale naturală sau dacă, pur și simplu, ar fi testat-o pentru boli, așa cum făceau majoritatea oamenilor de la etajele superioare. Ar fi moștenit umerii firavi ai mamei sale sau dinții mari ai tatălui? Nu că ar fi contat. Pierson și Elizabeth Fuller plătiseră pentru *această* fiică, cu părul blond ca mierea, cu picioare lungi și ochi albaștri, inteligentă ca tatăl ei și ingenioasă ca mama ei. Atlas spunea adesea că încăpățănarea era singurul ei cusur.

Avery își dorea ca acesta să fi fost singurul lucru în neregulă cu ea.

Își scutură părul, îl aranjă într-un coc lejer și ieși hotărâtă din camera ei. În bucătărie, deschise ușa de la cămară, întinzându-se deja după mânerul secret al panoului mecanic. Îl găsisese cu ani în

urmă, când se juca de-a v-ați ascunselea cu Atlas. Nici măcar nu era sigură dacă părinții ei știau de existența lui; nu era ca și când ei ar fi intrat vreodată aici.

Avery împinse panoul metalic către interior, iar o scară coborî din tavan în spațiul îngust al camării. Apucându-și cu ambele mâini fustele rochiei din mătase ivorie, pătrunse în calea de acces și începu să urce, numărând din instinct treptele în italiană, *uno, due, tre*. Se întreba dacă Atlas fusese în Italia anul acesta, dacă mai plecase în Europa.

Balansându-se pe ultima treaptă de sus, se întinse să deschidă trapa și păși cu nerăbdare în întunericul biciuit de vânt.

Sub vuietul asurzitor al vântului, Avery auzi huruitul diferitelor mașinării de pe acoperișul din jurul ei, înghesuite sub cutiile rezistente la intemperii sau panouri fotovoltaice. Își simțea picioarele înghețate pe plăcile de metal ale platformei. Suporturi de oțel se arcuiau din fiecare colț, unindu-se deasupra pentru a forma faimosul vârful al Turnului.

Era o noapte senină, fără nori care să-i umezească genele sau din care să i se formeze picături de apă pe piele. Stelele scânteiau ca sticla sfărâmată pe vastitatea întunecată a cerului de noapte. Ar fi fost pedepsită pe viață dacă cineva ar fi știut că era aici, sus. Accesul spre exterior mai sus de etajul 150 era interzis; toate terasele de deasupra aceluși nivel erau protejate de panouri grele, din sticlă de polietilenă, împotriva vânturilor puternice.

Avery se întreba dacă, în afară de ea, mai urcase vreodată cineva aici. De-a lungul unei laturi a acoperișului erau balustrade de siguranță, probabil pentru cazul în care muncitorii care se ocupau de întreținere ar fi trebuit să urce, dar, din câte știa, nimeni nu o făcea.

Nu îi spusese niciodată lui Atlas. Era unul din cele două secrete pe care le păstrase față de el. Dacă ar fi aflat, ar fi avut grijă ca ea

Libris.ro

să nu se mai întoarcă acolo, iar Avery nu suporta gândul de a renunța la asta. Îi plăcea aici — îi plăcea vântul care îi lovea fața și-i încălcea părul, care o făcea să lăcrimeze și care vuia atât de tare, încât îi îneca visele sălbatice.

Se apropie de margine, bucurându-se de golul pe care îl simți în stomac atunci când privi peste oraș, scările rulante încolăcindu-se prin aerul de dedesubt ca niște șerpi fluorescenți. Orizontul părea imposibil de departe. Vedea totul, de la luminile din New Jersey în vest, până la străzile din Sprawl în sud și Brooklyn în est, iar mai departe, sclipirea argintie a Atlanticului.

Și, sub picioarele-i goale, se întindea cea mai mare construcție de pe pământ, o lume întregă, la propriu. Ce ciudat era că, sub ea, în acest moment, erau milioane de oameni care mâncau, dormeau, visau și se atingeau. Avery clipi, simțindu-se deodată tulburător de singură. Cu toții erau străini, chiar și cei pe care îi cunoștea. De ce îi păsa de ei sau de ea sau de orice altceva, până la urmă?

Se sprijini în coate de balustradă și se înfioră. O singură mișcare greșită ar fi putut să o facă să cadă. Nu pentru prima dată, se întreba ce ar simți dacă ar cădea patru kilometri. Își imagina că, odată ce ar atinge viteza mortală, sentimentul de imponderabilitate ar fi ciudat de pașnic. Și că ar muri de atac de cord cu mult înainte de a se izbi de pământ. Închizând ochii, se aplecă în față, strângându-și peste margine degetele de la picioare date cu oja argintie — tocmai când partea internă a pleoapelor se aprinse, căci lentilele ei de contact primeau un apel.

Ezită, iar un val de emoție vinovată o cuprinse când îi văzu numele. Se descurcase foarte bine toată vara, când fusese nevoită să evite asta, distrăgându-și atenția cu programul de studiu în Florența și, mai recent, cu Zay. Dar, după o clipă, Avery se întoarse și, tropăind, coborî rapid pe scară.

— Hei, spuse ea cu răsuflarea întretăiată când ajunsese din nou în cămară, șoptind, chiar dacă prin preajmă nu era nimeni care să-i audă. Nu m-ai mai sunat de ceva vreme. Unde ești?

— Într-un loc nou. Ți-ar plăcea aici. Vocea lui era la fel, caldă și profundă ca întotdeauna. Cum stau lucrurile, Aves?

Și, iată-l: motivul pentru care Avery fusese nevoită să intre într-o furtună ca să scape de gândurile sale, de acea parte a mecanismului ei care o luase complet razna.

De cealaltă parte a firului era Atlas, fratele ei — și motivul pentru care ea nu-și dorea să sărute pe altcineva.

LEDA

Când elicopterul traversă East River și intră în spațiul aerian al orașului Manhattan, Leda Cole se aplecă și își lipi fața de sticla flexibilă, ca să vadă mai bine.

Această primă înfățișare a orașului era mereu magică, mai ales acum, când ferestrele de la etajele superioare luceau în soarele după-amiezii. Sub suprafața de neocrom, Leda zări sclipiri de culoare în locurile prin care treceau rapid lifturile, venele orașului care pompau energia vitală în sus și-n jos. Era la fel ca întotdeauna, gândi ea, extrem de modern și, totuși, cumva atemporal. Leda văzuse nenumărate poze ale vechiului New York, pe care oamenii îl laudau mereu. Dar, în comparație cu Turnul, ei i se părea necizelat și urât.

— Te bucuri să fii acasă? o întrebă prudent mama ei, privind-o din cealaltă parte a culoarului.

Leda aprobă dând rapid din cap, fără să se deranjeze să-i răspundă. Nu vorbise mai deloc cu părinții ei de când o luaseră de la centrul de reabilitare, mai devreme în acea dimineață. Sau, de fapt, de când ajunsese acolo din cauza incidentului din iulie.

— Putem să comandăm de la Miatza în seara asta? Mi-e poftă de câteva săptămâni de un burger dodo, spuse fratele ei, Jamie, în încercarea clară de a o înveseli.

Leda îl ignoră. Jamie era mai mare cu doar unsprezece luni și urma să înceapă ultimul an de facultate, dar el și Leda nu erau atât de apropiați. Probabil pentru că nu aveau nimic în comun.

Cu Jamie, totul era direct și simplu, iar el nu părea niciodată să-și facă prea multe griji. El și Leda nici măcar nu *semănau* — Leda era tuciurie și înflăcărată ca mama lor, în vreme ce pielea lui Jamie era aproape la fel de palidă ca a tatălui și, în ciuda tuturor eforturilor Ledei, mereu părea neîngrijit. Acum, avea o barbă sârmoasă pe care, aparent, o lăsase să crească pe timpul verii.

— Comandăm orice vrea Leda, răspunse tatăl Ledei.

Sigur, pentru că a o lăsa să aleagă mâncarea avea să compenseze tot.

— Nu-mi pasă.

Leda își privi încheietura mâinii. Două înțepături minuscule, urmele brățării de supraveghere pe care o purtase toată vara, erau singurele dovezi ale timpului ei petrecut la Silver Cove. Care fusese în mod pervers stabilit departe de ocean, în centrul Nevadei.

Nu că Leda chiar ar fi putut să dea vina pe părinții săi. Dacă ar fi văzut scena la care fuseseră ei martori în iulie, s-ar fi internat singură la centrul de reabilitare. Ajunsese acolo în ultimul hal: cu vicii și furioasă, dependentă de xenperheidren¹ și de cine știe ce altceva. O zi întregă fusese nevoie să i se administreze, intravenos, ceea ce celelalte fete de la Silver Cove numeau „sucul fericii” — un ser cu sedative și dopamină —, înainte să fie de acord să discute cu doctorii.

Cu toate acestea, odată cu lenta eliminare a medicamentelor din sistemul Ledei, resentimentele neplăcute începuseră să se

¹ Drog fictiv. (n. tr.)

Libris

atenueze. În schimb, o învăluisese rușinea: o rușine stăruitoare, supărătoare. Mereu își promisese că va rămâne stăpână pe situație, că nu va ajunge ca unul dintre acei dependenți penibili pe care îi vedea la școală, în hologramele de la orele de educație pentru sănătate. Totuși, iat-o, cu o perfuzie în venă.

— Te simți bine? o întrebase una dintre asistente, urmărindu-i figura.

Nu-i lăsa niciodată să te vadă plângând, își amintise Leda și cli-pise ca să nu-i curgă lacrimile.

— Desigur, reușise ea să spună pe un ton ferm.

În cele din urmă, Leda găsi un soi de pace la centrul de reabilitare: nu alături de psihiatrul ei de doi bani, ci în meditație. Majoritatea dimineților și le petrecea acolo, stând cu picioarele încrucișate și repetând mantrile pe care le intona Guru Vashmi. *Fie ca acțiunile mele să aibă un scop. Sunt cel mai puternic aliat al meu. Am încredere în mine.* Din când în când, Leda deschidea ochii și, prin fumul violet, se uita în jur, la celelalte fete din cortul de yoga. Toate păreau bântuite, hăituite, ca și când ar fi fost fugărite până aici și le era prea frică să plece. *Nu sunt ca ele*, își spusese Leda, îndreptându-și umerii și închizând iar ochii. Nu avea nevoie de medicamente, nu ca fetele acelea.

Acum, erau la câteva minute distanță de Turn. Angoasa apărută din senin o făcu pe Leda să-și simtă stomacul întorcându-se pe dos. Oare era pregătită pentru asta — pregătită să se întoarcă aici și să înfrunte toate lucrurile care o făcuseră să intre în panică, de la bun început?

Nu toate. Atlas era încă plecat.

Închizând ochii, Leda le murmură câteva cuvinte lentilelor ei de contact, ca să-i deschidă căsuța poștală electronică, pe care o verificase non-stop de azi dimineață, de când plecase de la centrul de reabilitare și prinsese semnal din nou. Trei mii de mesaje

recepționate îi țiuiră instant în urechi, invitațiile și alarmele amestecându-se ca notele unei melodii. Zgomotul atenției primite era ciudat de liniștitor.

Primul din listă era un mesaj nou, de la Avery. *Când te întorci?*

În fiecare vară, părinții Ledei o obligau să-i însoțească în vizita anuală „acasă”, în Podunk, Illinois, în mijlocul pustietății. „New York-ul este acasă”, protesta mereu Leda, dar ai ei o ignorau. Sincer, Leda nici măcar nu înțelegea de ce părinții ei *voiau* să meargă în vizită acolo în fiecare an. Dacă ar fi făcut ce făcuseră ei — proaspăt căsătoriți, se mutaseră din Danville la New York, chiar atunci când se construia Turnul, și munciseră din greu până când reușiseră să-și permită să locuiască în mult râvnitele etaje superioare —, nu s-ar mai fi uitat înapoi.

Cu toate acestea, părinții ei erau hotărâți să se întoarcă în orașul natal în fiecare an și să stea cu bunicii Ledei și ai lui Jamie într-o casă modestă, aprovizionată doar cu unt de soia și pachete cu mâncare congelată. Când era copil și i se părea o aventură, Ledei chiar îi făcea plăcere să meargă la bunici. Totuși, odată cu înaintarea în vârstă, începuse să-i implore să o lase acasă. Îi era groază să stea pe lângă verișorii ei, cu hainele lor jerpelite și fabricate în serie și cu pupilele lor sinistre, fără lentile de contact. Dar, indiferent de cât de mult protesta, niciodată nu reușea să scape de mersul în vizită. Până anul acesta.

M-am întors acum! răspunse Leda, spunând mesajul cu voce tare și dând din cap ca să-l trimită. O parte din ea știa că ar trebui să-i spună lui Avery despre Silver Cove: la centrul de reabilitare, vorbiseră mult despre responsabilitate și despre a cere ajutorul prietenilor. Însă gândul de a-i povesti lui Avery o făcu pe Leda să strângă scaunul de sub ea până când i se albiră articulațiile degetelor. Nu putea să o facă; nu putea să-i dezvăluie acel gen de slăbiciune celei mai bune și perfecte prietene ale sale. Desigur, Avery